

LBRIS

We know
books

Marius Ghidel

MANUAL DE DEZVRĂJIRE

Cartea 3

Cum se face dezvrăjirea și exorcizarea duhurilor întunecate

Întoarcerea în lumină prin pace, smerenie și tăcere
Calea prin care sufletul își recunoaște propria lumină

Editura Dharana
București
2026

**MUNCA DE JOS
ESTE LOCUL UNDE
SUFLETUL ÎȘI GĂSEȘTE FERICIREA**

Când spun că „o viață întreagă am luptat cu Dumnezeu ca să-L apărăm pe Lucifer”, descriu de fapt drama interioară a fiecărui om: ne ridicăm împotriva realității, împotriva a ceea ce vine spre noi, împotriva lecției momentului, și în felul acesta ne poziționăm în opoziție cu lucrarea Divinului. Nu o facem conștient, ci prin reflexele egoului care vrea mereu altceva decât ceea ce este. Ego-ul se simte rănit, nedreptățit, ignorat, neînțeles, iar în loc să deschidă palma spre viață, strânge pumnul. În acea strângere se ascunde apărarea lui Lucifer: apărarea dorinței mele, apărarea dreptății mele, apărarea orgoliului meu, apărarea imaginii mele, apărarea felului în care cred eu că trebuie să fie lumea. Lucifer nu este o figură exterioară, ci impulsul acela interior care vrea întotdeauna să fie sus, să fie învingător, să fie în control. Și de fiecare dată când îți aperi dorința, imaginea, orgoliul, tu aperi acest impuls și lupți cu Dumnezeu, pentru că El îți dă altceva decât vrea acel impuls. Suferința se naște exact din această opoziție. Nu suferi din cauza evenimentului în sine, ci din cauza rezistenței tale la el. Nu suferi din ceea ce se întâmplă, ci din faptul că voiai altceva. Nu suferi din ce îți dă viața, ci din refuzul de a primi. Când spun „suferim numai când ne luptăm cu Dumnezeu”, ating unul dintre cele mai mari adevăruri spirituale. Nicio durere nu vine din realitatea în sine, ci din opoziția față de realitate. Când realitatea este ceea ce este, iar tu vrei altceva, te rupi. Când Dumnezeu îți dă un drum, iar tu vrei alt drum, te frângi în interior. Nu pentru că realitatea te lovește, ci pentru că tu o împingi cu forța din minte. Suferința este ruptura dintre ceea ce vine spre tine și ceea ce vrei tu să fie. Când nu mai vrei altceva, suferința dispare, chiar dacă situația rămâne la fel. Aici spun un lucru extrem de important: „El ne dă ceva și noi respingem.” Da, exact așa. Toată nefericirea începe cu „nu asta”. „Nu asta voiam.” „Nu așa trebuia să fie.” „Nu acum.” „Nu așa, nu e bine.” Fiecare astfel de reacție este un braț ridicat împotriva Divinului. Dumnezeu îți dă o lecție, o mișcare, o ușă, un om, un obstacol, un bine ascuns în pierdere. Tu, dacă ai în minte un ideal sfânt - cum ar trebui să fii tu, cum ar trebui să fie viața, cum ar trebui să se poarte oamenii - atunci realitatea ți se pare greșită. În acel moment, pe tabla conștiinței tale, Dumnezeu apare ca „păcătos”, iar idealul tău apare ca „sfânt”. Și pentru a nu renunța la idealul tău, îl aperi, îl susții, îl absolutizezi. Asta înseamnă să-L aperi pe Lucifer, pentru că Lucifer este fix idealul absolut despre „cum ar trebui să fie lucrurile”. Orice ideal absolut este o închisoare, o sabie ridicată împotriva vieții, un zid în care Dumnezeu nu mai încapă. Când te raportezi la acel ideal rigid, realitatea - care este lucrarea Divinului - pare greși-

tă, nedreaptă, absurdă. Și tu începi să lupți, să protestezi, să respingi, să negi, să te înverșunezi. Acolo se naște ura față de Divin: în faptul că El nu se supune idealului tău. Nu ne dăm seama, dar când viața ne contrazice, nu ne supărăm pe viață, ci pe Dumnezeu însuși. Îl considerăm vinovat. Ne simțim trădați de El. Ne simțim lăsați. Ne simțim nedreptățiți. Și începem să nu-L mai putem iubi, nu pentru că El a greșit, ci pentru că nu a împlinit dorința egoului nostru. De aceea spui: „nu mai putem să-L iubim”. Da, iubirea de Dumnezeu este imposibilă atâta vreme cât aperi idealul tău împotriva Lui. Iubirea apare doar când renunți la ideal și primești realitatea așa cum vine, cu brațele deschise. În acel moment, lupta cu Dumnezeu încetează. Și odată cu ea se oprește și suferința. Nu durerea fizică. Nu pierderea în sine. Ci suferința care vine din opoziția la El. Când nu te mai lupți cu Atotputernicul, totul se liniștește în interior. Durerea se transformă în lumină. Pierderea se transformă în curățare. Obstacolul se transformă în trecere. Și vezi că tot timpul El a fost pentru tine, nu împotriva ta. Dar numai când renunți la idealul tău începi să-I vezi fața. Când spun că o viață întreagă ne-am luptat cu Cel Nevăzut ca să-L apărăm pe Lucifer, spun mai mult decât un paradox - arăt drama ascunsă a conștiinței umane. Luciferul nu este un personaj exterior, ci vocea interioară care spune: „Eu știu mai bine cum ar trebui să fie viața mea”. Este glasul acela care vrea perfecțiunea imaginii, ordinea dorințelor, siguranța ambițiilor, confirmarea lumii, victoria personală. Glasul care cere mereu, compară mereu, refuză mereu, reacționează mereu. Luciferul interior este acel standard inflexibil care spune: „Dacă realitatea nu este ca mine, atunci este greșită”. Apărarea lui Lucifer înseamnă apărarea acestui ideal despre cum „trebuie” să fie lucrurile. Este exact momentul în care, fără să știm, punem imaginea noastră mai sus decât lucrarea Divinului. Și fără să realizăm, începem să-L judecăm pe Dumnezeu prin prisma idealurilor noastre. Când spun „El ne dă ceva și noi Îl respingem”, am descris în câteva cuvinte întreaga sursă a suferinței. Viața curge după o înțelepciune mult mai mare decât inteligența minții. Dumnezeu lucrează prin situații, oameni, întâlniri, întârzieri, eșecuri, tăceri, schimbări, refuzuri, răsturnări - și fiecare dintre acestea este exact ceea ce sufletul are nevoie în acel moment. Dar egoul, vocea dorinței, spune: „nu așa”, „nu acum”, „nu cu asta”, „nu pe aici”. Refuzul acesta este opoziție directă față de Dumnezeu. Omul crede că se luptă cu viața, cu situațiile, cu oamenii. Dar, în realitate, se luptă cu Autorul lor. Se luptă cu Direcția supremă a vieții. Se luptă cu Sursa. Și atunci, inevitabil, vine suferința. Suferința este împotrivire la Divin. Nu suferința inevitabilă a existenței, ci suferința pe care o creează mintea atunci când spune: „acest lucru care a venit pentru mine nu trebuia să fie pentru mine”. Realitatea nu doare. Opoziția doare. Situația nu este o problemă. Refuzul ei este. Ceea ce vine nu rănește. Așteptarea, altceva rănește. De aceea spun: „suferim numai când ne luptăm cu Dumnezeu”. Și este adevărat în cel mai direct sens. Orice durere sufletească vine dintr-o formă de rezistență. De câte ori ai spus în interior: „nu așa trebuia, nu e bine”, ai simțit o ruptură în piept. Acea ruptură nu este între tine și lume, ci între tine și voia divină. Dumnezeu ți-a

dat o lecție, o întoarcere, o deschidere, o direcție. Tu ai vrut ceva confortabil, previzibil, plăcut, sigur. Dumnezeu ți-a arătat un om, un refuz, o pierdere, o limită. Tu ai vrut un succes, o apreciere, o confirmare. Dumnezeu ți-a dat un drum vertical, adevărat. Tu ai vrut un drum orizontal, comod. Și fără să observi, ai început să-L vezi pe Dumnezeu ca pe un „dușman” al fericirii tale. Așa apare tentația: „Dumnezeu îmi vrea răul, iar dorința mea îmi vrea binele”. Aceasta este prima mare inversare. Dorința ta pare sfântă, iar realitatea pare greșită. Asta este apărarea lui Lucifer: apărarea egoului împotriva lui Dumnezeu. Idealurile fantastice - „cum ar trebui să fie viața” - sunt zidurile pe care le ridicăm între noi și har. Sunt acele imagini absolute despre cum trebuie să evoluăm, să iubim, să fim tratați, să fim înțeleși. Sunt standardele pe care le punem peste viață ca niște rigle rigide. Dacă realitatea nu intră în rigla noastră, o punem la zid. Și ne rupe sufletul. Adevărul este că Dumnezeu nu ne dă niciodată ceea ce dorința egoului cere. Nu pentru că ar fi crud, ci pentru că dorința egoului cere întotdeauna înălțime, confort și glorie personală. Harul nu vine acolo. Harul coboară în jos. Harul vine în lipsă, în vulnerabilitate, în neputință, în pierdere, în tăcere, în întoarcere. Și atunci, când Divinul ne dă ceva greu, el nu ne pedepsește - ci ne golește. Ne desparte de un strat fals. Ne lasă fără un idol. Ne smulge dintr-un atașament. Ne scoate dintr-o iluzie. Dar mintea nu poate vedea asta. Mintea poate vedea doar că nu primește ce a cerut. Începe să-L suspecteze pe Dumnezeu. Începe să-L judece. Începe să-L pedepsească cu indiferență sau revoltă. Ajungi să nu-L mai iubești, nu pentru că El ar face ceva rău, ci pentru că nu mai poți iubi pe cineva pe care îl crezi vinovat pentru neîmplinirea dorințelor tale. De fapt, nu-L urăști pe Dumnezeu. Urăști renunțarea. Urăști predarea. Urăști faptul că trebuie să cobori în jos, în puțin, în lipsă, în smerenie, acolo unde egoul moare. Dar acolo unde egoul moare, Dumnezeu trăiește. Acolo unde dorința cade, harul se naște. Acolo unde idealul sfânt se prăbușește, realitatea divină strălucește. Acolo unde renunți la tine, găsești pace. Acolo unde încetezi lupta, începe mântuirea. Când oprești lupta cu Dumnezeu, toată suferința se dizolvă. Nu pentru că realitatea se schimbă, ci pentru că nu te mai ridici împotriva ei. În clipa în care spui, cu sinceritate: „Facă-se voia Ta”, se rupe lanțul suferinței. Concluzia întregii înțelegeri este că suferința omului nu vine niciodată din ceea ce trăiește, ci din felul în care se așază față de ceea ce trăiește. Realitatea nu a fost niciodată dușmanul tău. Viața nu s-a ridicat niciodată împotriva ta. Atotputernicul nu a fost nici măcar o clipă în opoziție cu tine. Tot ce te-a durut nu a venit din ceea ce El ți-a dat, ci din ceea ce ai respins. Și de aceea concluzia este atât de simplă, dar atât de greu de trăit: suferim numai atunci când ne luptăm cu Dumnezeu. Nu există altă sursă a suferinței decât opoziția față de voia Lui. Orice altă explicație este doar o poveste de suprafață, un ecran după care ascundem tensiunea egoului rănit. În esență, toată viața am apărat dorințele noastre împotriva realității. Am apărat imaginea noastră împotriva adevărului. Am apărat idealurile noastre împotriva libertății. Am apărat un „cum ar trebui să fie” împotriva a ceea ce este. Și fără să observăm, am ajuns să apărăm exact vocea

care ne desparte de viețuirea adevărată: vocea lui Lucifer, adică vocea care spune mereu „vreau altfel”. Fiecare „vreau altfel” este o palmă dată realității. Fiecare „nu accept” este o respingere a darului divin. Fiecare „nu așa trebuia și nu este bine” este un pumn ridicat împotriva Divinului. Și în această lovire constantă, în această împotrivire, în această rezistență la ceea ce este, se naște toată suferința din lume. Când începi să vezi că idealurile tale, oricât de „sfinte” ar părea, sunt de fapt ziduri, înțelegi primul lucru esențial: nu realitatea te-a rănit, ci felul în care ai vrut să fie realitatea. Când recunoști că Dumnezeu vine mereu prin ceea ce este, nu prin ceea ce dorești, începe adevărata despo-vărare. Toată revolta de până acum se dizolvă când vezi că Singurul care ți-a dat totul a fost mereu în fața ta, și totuși tu L-ai lovit pentru că nu ți-a respec-tat planul. Omul suferă pentru că vrea să fie în locul lui Dumnezeu. Suferă pentru că vrea să decidă el ce este bine. Suferă pentru că a pus dorința lui mai sus decât înțelepciunea divină. Iar această răsturnare este cea mai mare înșelare pe care egoul o face: să creadă că binele vine din împlinirea dorinței, când de fapt binele vine din predare. Concluzia este aceasta: **viața nu ne pedepsește, ci ne golește de Lucifer**. Ne ia ceea ce ne ține legați. Ne rupe de atașamentele care ne închid. Ne smulge din iluzii care ne întunecă. Dar pentru că egoul se identifică cu tot ceea ce i se ia, simte durere acolo unde sufletul primește vindecare. De aceea, în momentele cele mai grele, când totul ți se pare că se prăbușește, de fapt ceva vechi moare în tine. Se rupe un strat. Se dizolvă o imagine. Se sparge un zid. Și în locul acesta gol intră lumina. Suferința apare doar când spui „nu trebuia să fie așa”. Dar în clipa în care spui „așa trebuie să fie”, suferința se dizolvă, chiar dacă situația rămâne neschimbată. Când înțelegi asta, încetezi să te mai lupti cu Dumnezeu. Încetezi să mai fii avocatul lui Lucifer. Încetezi să mai aperi idealuri care nu au viață. Încetezi să mai ridici pretenții împotriva realității. Începi să vezi că ceea ce vine spre tine nu vine ca să te distrugă, ci ca să te modeleze și să te învingă. Începi să vezi că tot ce pare împotriva ta este, de fapt, pentru tine. Începi să simți că realitatea nu este dușman, ci un instrument al mântuirii tale. Și atunci, în mod paradoxal, chiar și lucrurile care altădată te răneau încep să te vindece. **Dumnezeu nu acționează niciodată împotriva ta, dar dorința ta o face mereu**. Divinul nu îți ia niciodată fericirea, ci îți ia ceea ce o împiedică. Divinul nu îți închide nicio ușă, ci îți închide doar ușile care te duc în prăpastie. Divinul nu îți ia nimic esențial, ci îți ia doar ceea ce crezi că este esențial, dar nu este. Și vei vedea adevărul acesta în clipa în care încetezi să mai strângi și începi să lași. În clipa în care renunți la control. În clipa în care spui: „Nu mai lupt. Vreau să văd ce vrei Tu Doamne pentru mine”. Adevărata împăcare cu Dumnezeu apare abia când vezi că suferința nu a fost niciodată o pedeapsă, ci rezistență. Și când încetezi împotrivirea, nu doar că dispare durerea, dar se deschide pacea. Este pacea aceea tăcută, dar adâncă, în care știi fără să mai încerci să înțelegi. Este liniștea aceea blândă în care vezi că totul, absolut totul, a fost îndreptat spre binele tău. Când nu te mai lupti cu voia divină, viața devine prietenă. Situațiile devin oglinzi. Obstacolele devin trepte. Pierderile devin goluri în

care intră harul. Și ceea ce părea rău devine lumină purtătoare de sens. Concluzia este limpede: încetezi să-L mai judeci pe Dumnezeu în clipa în care încetezi să aperi dorința ta împotriva Lui. Când renunți la „eu aș fi vrut”, începe dragostea. Când renunți la „nu este corect”, începe pacea. Când renunți la „nu așa trebuia”, începe adevărul. Când renunți la „nu vreau asta”, începe libertatea. Și când renunți la luptele tale cu El, începe mântuirea. Când îți dai voie să nu mai vrei altceva decât ceea ce este, nu doar că dispare suferința, dar simți că ai intrat în grijile Celui Nevăzut. Și atunci, cu o liniște pe care nu o mai poate lua nimeni, îți spui: „Toată viața m-am luptat cu Dumnezeu ca să apăr o iluzie. Acum mă las în brațele Lui ca să trăiesc Adevărul.” Există în viața omului o contradicție adâncă, un fel de fractură interioară care îl urmărește ani întregi fără să știe de unde vine. Simte că se luptă cu lumea, cu oamenii, cu situațiile, cu nedreptatea, cu boala, cu lipsa, cu întârzierea, cu refuzurile, dar nu vede că, de fapt, în toate aceste lupte, cel împotriva căruia se ridică este însuși Dumnezeu. Nu în sensul unei rebeliuni conștiente, ci într-un mod tăcut, aproape invizibil, prin fiecare „nu trebuia să fie așa”, prin fiecare „nu vreau asta”, prin fiecare „nu accept momentul acesta”, prin fiecare revoltă mică sau mare împotriva realității. Această opoziție subțire, continuă, uneori dureroasă, și asta este adevărata sursă a suferinței. Nu ce vine te rănește, ci refuzul a ceea ce vine. Nu viața te lovește, ci încrâncenarea cu care o întâmpini. Când spun că o viață întreagă am luptat cu Dumnezeu ca să-L apărăm pe Lucifer, spui, de fapt, că am apărat toată viața ceea ce ne face nefericiți. Lucifer nu este un personaj cu coarne și foc, ci vocea aceea din interior care spune: „eu trebuie să am”, „eu merit”, „mie mi se cuvine”, „viața trebuie să fie cum vreau eu”, „oamenii trebuie să se poarte cum cred eu că este corect”. Este vocea care fixează idealuri imposibile: idealuri despre perfecțiune, despre dreptate, despre iubire, despre succes, despre respect, despre ordine, despre control, despre cum „ar trebui” să funcționeze lumea. Idealuri aparent sfinte, dar care devin idolatrii în sine, pentru că sunt puse mai sus decât realitatea, mai sus decât smerenia, mai sus decât adevărul, mai sus decât viața așa cum este cu bine și cu rău care este Puterea supremă. Ea este jos, nu sus. Nu știu ce caută oamenii în sus, când Cel Nevăzut este jos. Această voce a idealului absolut te face să privești realitatea ca pe un dușman. Pentru că realitatea nu urmează idealul tău, ci lucrarea Divinului. Și atunci începem să credem că Dumnezeu greșește, că nu ne ascultă, că ne ignoră, că ne pedepsește, că nu vede ce vrem noi. Dar adevărul este că vocea care spune „nu așa trebuie” nu este vocea sufletului, ci vocea orgoliului rănit. Cu cât idealul tău este mai rigid, cu atât Dumnezeu îți va părea mai nedrept. De aici vine iluzia inversării: dorința ta pare sfântă, iar realitatea pare greșită; egoul pare îndreptățit, iar Dumnezeu pare un adversar; Luciferul interior pare pur, ordonat, moral, corect, iar viața pare dezordonată, nepotrivită, inconsecventă. Adevărul este exact invers. Divinul nu greșește niciodată. Egoul greșește mereu. Dar pentru că trăim prin ego, percepem realitatea ca o ofensă. Omul ajunge să creadă că Dumnezeu îi stă împotriva doar pentru că viața nu respectă așteptările lui. Și

începem să apăsăm, fără să vrem, pe pedala luptei: vreau altceva, vreau alt răspuns, vreau alt om, vreau altă situație, vreau alt drum, vreau alt moment. Dar acest „vreau altceva” este exact locul unde se rupe legătura cu pacea. Pentru că „altceva” nu există. Există doar ceea ce este, ceea ce vine, ceea ce îți se dă. Și există reacția ta la ceea ce vine. Când Dumnezeu îți dă ceva, acel lucru nu este pentru a te încurca, ci pentru a te conduce. Nu este o pedeapsă, ci o direcție. Nu este o pierdere, ci o curățare. Dar noi, pentru că dorim altceva, respingem exact ceea ce era pentru binele nostru. În felul acesta, nu doar că ne luptăm cu Dumnezeu, dar ne epuizăm inutil, pentru că încercăm să împingem viața în sens contrar valului ei natural. Fiecare „nu accept asta” este ca o bară de fier pe care o ții în piept împotriva curentului. Valul este Dumnezeu. Rezistența este egoul. Și între cele două se simte suferința. Cu cât idealul tău este mai sfânt pentru tine, cu atât mai mare va fi respingerea ta față de lucrarea Divinului, și cu atât mai mare va fi durerea. Idealurile sunt perfide pentru că par frumoase. Ele spun: „Așa ar trebui să fie iubirea”, „așa ar trebui să fie viața”, „așa ar trebui să fie oamenii”. Și când realitatea nu se conformează, o punem la zid. În acea punere la zid, îl punem la zid și pe Dumnezeu, pentru că El este autorul realității. Astfel, ajungem să suferim nu pentru că El ne-a făcut ceva, ci pentru că nu a făcut ce am vrut noi. De aceea, în momentele de durere, omul simte că nu-l mai poate iubi pe Dumnezeu. Dar nu pentru că Dumnezeu a încetat să fie Iubire, ci pentru că omul nu poate iubi o realitate care contrazice idealul lui. Nu poate iubi un Creator care nu îi hrănește dorințele. Nu poate iubi lucrarea divină atâta vreme cât își iubește mai mult dorința, imaginea, dreptatea proprie. Când dorința ta devine idol, Dumnezeu devine dușman. Iar lupta aceasta te sfășie în două: o jumătate din tine caută pacea, cealaltă jumătate atacă realitatea. Adevărata eliberare începe abia când vezi clar acest mecanism. Când înțelegi că suferința nu este niciodată în ceea ce trăiești, ci în opoziția cu ceea ce trăiești. În clipa în care încetezi să mai vrei să ai dreptate împotriva realității, totul se liniștește. În clipa în care renunți la idealul tău și primești ceea ce este, simți o pace care nu vine din lume, ci din faptul că nu te mai lupți cu Dumnezeul care te ține în brațe. În clipa în care spui: „nu mai vreau să forțez”, egoul slăbește. În clipa în care spui: „facă-se voia Ta”, zidurile cad. În clipa în care renunți la luptă, simți că totul curge. Nu pentru că viața s-a schimbat, ci pentru că tu ai încetat să fii împotriva ei. Concluzia este că suferința încetează nu atunci când i se împlinesc dorințele, ci atunci când renunță să se mai agațe de ele. Încetează suferința nu când realitatea se îndreaptă, ci când încetezi să o judeci. Încetează suferința nu când Dumnezeu îți dă ce vrei, ci când începi să vezi că ceea ce îți dă este exact ce ai nevoie. Iar ceea ce ai nevoie este uneori o pierdere, uneori un refuz, uneori o răsturnare, uneori o limită, uneori o tăcere. Dar de fiecare dată, în spatele lucrurilor care dor, se află o mână nevăzută care te modelează. Când nu te mai lupți cu Dumnezeu, nu doar că oprești suferința, dar începe ceva și mai adânc: încrederea. Încrederea aceea care nu se bazează pe înțelegere, ci pe simțire. Încrederea aceea care spune: „Nu mai știu ce este bine, dar știu că Tu știi”. În

credința aceasta se dizolvă toate luptele. În predarea aceasta se deschid porțile liniștii. Și în această liniște începi să vezi ce nu ai putut vedea ani întregi: că Dumnezeu nu a fost niciodată împotriva ta. Tu erai împotriva Lui. Când încetezi opoziția, totul devine simplu, limpede și blând. Și pentru prima dată simți că nu mai este nevoie să aperi nimic, nici măcar pe tine. Totul este deja apărut de mâna care te-a creat. Tot ceea ce am numit „luptă”, „durere”, „nedreptate”, „confuzie”, „întuneric” sau „împotrivire” nu a fost niciodată rezultatul a ceea ce Dumnezeu a făcut în viața ta, ci rezultatul a ceea ce mintea a înțeles greșit. Toată tensiunea apare exact în clipa în care omul spune în interior „nu vreau asta”, „nu accept asta”, „nu trebuia să fie așa”. În acel moment începe ruptura dintre realitate și dorință, dintre ce vine spre tine și ce vrei tu să vină, dintre voia divină și voia ta. Această ruptură este singura formă reală de suferință; orice altceva este doar o formă în care se manifestă ea. Concluzia esențială este că omul nu suferă pentru că viața este dură, ci pentru că se opune vieții, și nu suferă pentru că Dumnezeu i-ar face vreun rău, ci pentru că nu acceptă binele Lui așa cum vine. Cu cât înțeleg mai adânc această mișcare, cu atât devine mai clar că suferința este doar rezistența minții față de lucrarea Divinului. Cel Nevăzut nu vine niciodată cu violență asupra omului, ci doar cu realitate. Realitatea aceasta poate fi diferită de dorințele tale, dar nu este niciodată împotriva sufletului tău. În interiorul fiecărui lucru care vine spre tine există o direcție, o lecție, o curățare, o coborâre, o eliberare. Dar pentru că egoul vrea mereu altceva, omul ajunge să simtă că realitatea îl rănește. Realitatea nu rănește, ci taie exact acolo unde este nevoie ca să se desfacă o încurcătură veche din suflet. Și pentru că omul iubește încurcătura, nu vindecarea, percepe vindecarea ca durere. Aceasta este cea mai mare confuzie a egoului. Fără să știe, omul apără tot timpul dorința lui împotriva voinței lui Dumnezeu. Când spui: „viața ar trebui să fie altfel”, aperi dorința ta. Când spui: „oamenii ar trebui să se poarte altfel”, aperi imaginea ta. Când spui: „nu merit asta”, aperi orgoliul tău. Când spui: „vreau ce-mi doresc”, aperi egoul tău. Toate aceste apărări sunt, fără să știi, apărarea lui Lucifer - adică apărarea voinței proprii împotriva voinței divine. Lucifer nu este răul exterior, ci centrul interior care spune: „eu știu mai bine decât Dumnezeu cum trebuie să fie viața mea”. În clipa în care ai crezut acest lucru, te-ai ridicat împotriva realității, mai sus. Și exact acolo a început suferința. Cel Nevăzut nu este niciodată „greșit”; doar idealurile tale sunt. Dumnezeu nu este niciodată „nedrept”; doar dorințele tale sunt prea rigide. Atotputernicul Domn nu este niciodată „absent”; doar mintea ta este prea plină de așteptări ca să-L simtă. El nu este niciodată „departe”; doar tu ești prea aproape de ambițiile tale. Când idealurile tale sunt puse mai sus decât realitatea, Dumnezeu îți pare păcătos. Când percepția ta este distorsionată de dorință, realitatea pare o ofensă. Când nu vrei să pierzi nimic, totul ți se pare o amenințare. În realitate, nu Dumnezeu ți-a provocat durerea, ci faptul că ai ținut cu dinții de ceva ce trebuia lăsat să cadă. Durerea nu este în pierdere, ci în rezistența la pierdere. Suferința nu este în lecție, ci în refuzul lecției. Atunci când renunți la opoziție, totul se limpezește. Când încetezi să-L mai

contrazici pe Dumnezeu, oprești și suferința. Când încetezi să aperi dorința ta, începi să simți voia Lui. Când încetezi să vrei altceva, începi să vezi sensul la ceea ce este. În clipa în care nu mai ridici pumnul împotriva realității, realitatea îți arată fața ei adevărată, care este mereu o binecuvântare. Această binecuvântare nu înseamnă confort, ci adevăr. Nu înseamnă plăcere, ci libertate. Nu înseamnă împlinirea dorințelor, ci curățarea lor. Divinul nu vine ca să-ți umple pământul cu posesiuni, ci ca să-ți elibereze cerul din tine de greutatea lor. Iubirea de Dumnezeu devine imposibilă atâta vreme cât aperi imaginea ta. Egoul nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, pentru că El îi taie egoului fiecare dorință. Sufletul însă îl iubește fără condiție, pentru că simte că fiecare durere este o eliberare. Suferința scade pe măsură ce sufletul iese la suprafață, iar egoul cade. Și în clipa în care nu mai vrei să câștigi, să te aperi, să dovedești ceva, să te ridici, să ai dreptate, să controlezi, începi să simți ceva ce până atunci era ascuns: liniștea prezenței divine. Acea liniște nu vine în momentul în care realitatea se schimbă, ci în momentul în care încetezi să i te împotrivesți. Omul se vindecă atunci când încetează să mai apere dorința și idolii în fața realității. Se vindecă atunci când încetează să ridice standarde absolute în fața lui Dumnezeu. Se vindecă atunci când încetează să creadă că știe mai bine. Se vindecă atunci când nu mai pune idealurile lui mai sus decât voia divină. Se vindecă atunci când spune, în tăcere: „nu mai vreau altceva decât ceea ce vine de la Tine”. În acel moment se sfârșesc zidurile. Cade tensiunea. Moare rezistența. Și omul intră în spațiul unde nu mai este nevoie să lupte, pentru că în sfârșit nu mai este împotriva vieții. Atunci începe bucuria, nu bucuria dorinței împlinite, ci bucuria sufletului eliberat de dorință. Atunci începe pacea, nu pacea circumstanțelor, ci pacea interioară. Atunci începe iubirea, nu iubirea condiționată de „vreau asta”, ci iubirea care spune „vreau doar să fiu cu ceea ce este”. **Iar suferința se sfârșește în clipa în care se sfârșește opoziția ta față de Dumnezeu.** Părerea mea este că tot ceea ce spun în aceste pagini este una dintre cele mai adânci adevăruri ale vieții spirituale: omul nu suferă pentru că realitatea i-ar face vreun rău, ci pentru că *nu poate încă să vadă că fiecare lucru care vine spre el vine dintr-o înțelepciune infinit mai mare decât dorința și imaginea lui despre „cum ar trebui să fie”*. Ceea ce numim „luptă cu Dumnezeu” nu este o luptă declarată împotriva Lui, ci un fel de tensiune subtilă, prezentă în fiecare reacție, în fiecare așteptare, în fiecare dezamăgire. Omul nu știe că se luptă cu Divinul; el crede că se luptă cu oamenii, cu situațiile, cu nedreptatea. Dar adevărul este că orice revoltă împotriva lumii este, de fapt, o revoltă împotriva Celui Nevăzut, pentru că lumea este instrumentul Lui. Părerea mea este că tot ceea ce te doare în viață te doare pentru că există o clădire veche în tine - un ansamblu de dorințe, așteptări, idealuri și concluzii despre cum trebuie să fie viața - și că atunci când viața nu se supune acestei clădiri, egoul simte că se prăbușește lumea. Dar lumea nu se prăbușește; se prăbușește doar o iluzie. Iar ceea ce doare în cădere nu este realitatea, ci atașamentul față de iluzie. Din perspectiva mea, cel mai puternic adevăr pe care îl atingi este acesta: omul își petrece uneori toată

viața apărând vocea din el care îl face nefericit. Acea voce - numită de tine drac, Lucifer, obraznicul - este exact vocea care pune dorința mai sus decât realitatea, idealul mai sus decât adevărul, voia proprie mai sus decât voia divină. Nu este o voce „rea”, dar este o voce nefericită, o voce care vrea mereu altceva, o voce care nu acceptă nimic, o voce care cere, revendică, compară, judecă și se simte jignită de orice. Când spui că o viață întregă am apărut pe Lucifer împotriva lui Dumnezeu, spui, de fapt, că o viață întregă am apărut idealurile, dorințele și ambițiile împotriva realității care venea să ne vindece. Acest adevăr este greu de acceptat tocmai pentru că egoul își făurise o identitate din dorințele lui. Dacă îți ia cineva dorințele, simți că îți ia viața. Dacă îți ia cineva idealurile, simți că îți ia demnitatea. Dacă îți ia cineva dreptatea proprie, simți că îți ia valoarea. Dar în tăcerea predării, descoperi că nimic esențial nu ți-a fost luat; ți-au fost luate doar lucrurile care te împiedicau să trăiești în pace. Îți dai seama abia atunci că dorința nu era viață, ci servitute; idealul nu era lumină, ci rigiditate; dreptatea proprie nu era adevăr, ci orgoliu. Din felul în care privesc lucrurile, cel mai mare miracol nu este că Dumnezeu îți împlinește dorințele, ci că te vindecă de ele. Ce serenitate! Dorințele tale nu erau fericire, ci o formă de tensiune. Idealurile tale nu erau calea, ci bariera. Ceea ce te ținea departe de Divin nu era viața, ci așteptarea ta ca viața să se conformeze planului tău. De aceea, părerea mea este că suferința este un mare medic al sufletului, nu o pedeapsă. Ea vine doar în locurile unde egoul este prea tare și trebuie înmuiat. Vine acolo unde imaginea ta despre cum trebuie să fie viața este prea rigidă și trebuie spartă, făcută țândări. Vine acolo unde ții cu dinții de ceva ce nu ți-a aparținut niciodată. Vine acolo unde Dumnezeu te cheamă mai profund, dar vocea dorinței tale nu vrea să renunțe. Consider că adevărata vindecare apare abia atunci când omul începe să vadă că nu realitatea este problema, ci modul în care o întâmpină. Când începi să spui „nu mai vreau să mă opun vieții”, ceva din tine se relaxează pentru prima dată. Când spui „nu mai vreau să am dreptate”, ceva din tine se eliberează. Când spui „nu mai vreau altceva decât ceea ce vine”, egoul începe să piardă putere. Și în acea pierdere de putere a egoului, începi să simți liniștea prezenței divine. Din perspectiva mea, cel mai important lucru este acesta: realitatea este perfectă nu pentru că ar fi confortabilă, ci pentru că este exact instrumentul de care sufletul tău are nevoie în fiecare moment. Perfecțiunea realității este o perfecțiune funcțională, nu emoțională. Ea nu îți dă ce dorești, ci ce te maturizează. Nu îți dă ceea ce îți place, ci ceea ce te transformă. Nu îți dă confirmare, ci adevăr. Și adevărul, deși poate să doară, nu te rănește; te dezvăluie. Părerea mea este că, atunci când încetezi să mai iei lucrurile personale, te eliberezi de o mare parte a suferinței. Când vezi că oamenii nu te atacă pe tine, ci interacționează cu propriile lor răni, nu mai intri în conflict. Când vezi că realitatea nu este împotriva ta, ci este vocea lui Dumnezeu, nu te mai simți victima vieții. Când vezi că fiecare lucru care vine este exact ce ai nevoie, chiar și atunci când doare, începi să trăiești într-o încredere blândă, nu într-o apărare permanentă. Consider că adevărata libertate este predarea, iar adevărata putere este